

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (descriptive research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสพแอมเฟตามีนซ้ำของวัยรุ่นที่เข้ารับการบำบัดรักษาในโรงพยาบาลจิตเวชราษฎร์

กลุ่มตัวอย่างเลือกแบบเฉพาะเจาะจงโดยกำหนดคุณสมบัติดังนี้คืออายุ 15-21ปี เคยเสพแอมเฟตามีนแล้วและกลับเข้ารับการบำบัดรักษาในโรงพยาบาลจิตเวชราษฎร์ตั้งแต่ครั้งที่ 2 โดยที่กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้วัน เวลา สถานที่ และบุคคลปกติ และกลุ่มตัวอย่างยินดีเต็มใจให้ความร่วมมือในการวิจัย การรวบรวมข้อมูลในช่วงเดือนธันวาคม พ.ศ.2545 ถึงเดือนมกราคม พ.ศ. 2546 จำนวน 100 ราย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ส่วนดังนี้ ส่วนที่ 1 แบบบันทึกข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างที่เสพแอมเฟตามีนซ้ำ ส่วนที่ 2 แบบสอบถามสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการซื้อขายแอมเฟตามีนของวัยรุ่นของโยธิน ปอยสูงเนิน (2544) ประกอบด้วยข้อคำถาม 10 ข้อ ซึ่งเครื่องมือชุดนี้ได้ผ่านการหาค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหาแล้วเท่ากับ 0.80 และนำแบบสอบถามไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการบำบัดรักษาในศูนย์บำบัดยาเสพติดภาคเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีลักษณะเช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 ราย และคำนวณหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยวิธีอัลฟาของครอนบาค (Cronbach' alpha coefficient) มีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาเท่ากับ .82 ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยและรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองตามแผนและเวลาที่กำหนด วิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติเชิงพรรณนา สถิติไคสแควร์ (Chi-square) และสถิติฟิชเชอร์ (Fisher exact probability test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ลักษณะส่วนบุคคล: พบว่าสัดส่วนของผู้เสพแอมเฟตามีนซ้ำเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง คือร้อยละ 78 และร้อยละ 22 ตามลำดับ โดยกลุ่มตัวอย่างมีอายุอยู่ระหว่าง 18-21 ปี ร้อยละ 67.0 และช่วงอายุระหว่าง 15-17 ปี คิดเป็นร้อยละ 33.0 กลุ่มตัวอย่างได้รับการศึกษาคิดเป็นร้อยละ 99.0 และอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายคิดเป็นร้อยละ 81.0 ครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างมีรายได้ต่อเดือน 1,500-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 60.0 และรายได้ 10,001-20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 21.0 มีบิดามารดาอยู่ร่วมกันคิดเป็นร้อยละ 58.0 ในขณะที่บิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างแยกกันอยู่ร้อยละ 42.0 และกลุ่มตัวอย่างเข้ารับการบำบัดรักษาแอมเฟตามีนซ้ำในครั้งนี้เป็นครั้งที่ 2 มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 66.0 ครั้งที่ 3 ร้อยละ 21.0 และครั้งที่ 4 ร้อยละ 5.0 อย่างไรก็ตามพบว่าเพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ครอบครัวต่อเดือน สถานภาพสมรสของบิดามารดาไม่มีความแตกต่างกันกับระยะเวลาการกลับมาเสพแอมเฟตามีนซ้ำ ยกเว้นจำนวนครั้งในการเข้ารับการรักษาที่พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้พบว่าการรับรู้สาเหตุของการกลับมาเสพแอมเฟตามีนซ้ำที่รายงาน โดยกลุ่มตัวอย่างพบว่าเนื่องมาจากการหักห้ามใจไม่ได้คิดเป็นร้อยละ 25.36 มีเรื่องไม่สบายใจคิดเป็นร้อยละ 18.38 และทำให้สบายใจคลายเครียดได้คิดเป็นร้อยละ 16.17 ในขณะที่เพื่อนชวนร้อยละ 15.80

2. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม พบว่าปัจจัยสมาชิกในครอบครัวเสพแอมเฟตามีนคิดเป็นร้อยละ 30.0 มีบุคคลในครอบครัวที่เสพแอมเฟตามีนจำนวน 1, 2, และ 3 คน ร้อยละ 76.66, 16.66 และ 6.66 ตามลำดับ โดยมีความสัมพันธ์เป็นพี่ชายคิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมาเป็นลูกพี่ลูกน้องร้อยละ 26.66 และเป็นพี่สาวน้องสาวร้อยละ 6.66 ปัจจัยสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการซื้อขายแอมเฟตามีนอยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 47.0 ระดับน้อยคิดเป็นร้อยละ 43.0 และระดับมากคิดเป็นร้อยละ 10.0

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำไปใช้ดังต่อไปนี้

1. เป็นข้อมูลพื้นฐานให้กับพยาบาลและบุคลากรในทีมสุขภาพ สำหรับวางแผนแก้ไขปัญหาคูแกลผู้เสพยาติแอมเฟตามีนซ้ำ โดยส่งเสริมและสร้างความเข้าใจที่ดีให้เกิดขึ้นต่อผู้เข้ารับการบำบัดที่เข้ารับการรักษซ้ำในการให้โอกาสที่เข้ารับการบำบัดรักษา โดยบุคลากรต้องมีทัศนคติที่ดีต่อผู้เข้ารับการรักษา ร่วมกับการผสมผสานแบบบูรณาการในการบำบัดรักษา เพื่อหวังผลในการรักษาแบบสะสมต่อไป

2. ควรให้ความสนใจในการป้องกันการเสพยาโดยเฉพาะในเพศหญิง และในช่วงอายุ 15-17 ปี เนื่องจากพบจากรายงานวิจัยถึงร้อยละ 33 ซึ่งถือได้ว่าเป็นกลุ่มอายุน้อย

3. ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการซื้อขายแอมเฟตามีนจากการศึกษาที่ได้ถึงแม้ว่าจะมีการเร่งปราบปรามอย่างจริงจังโดยหวังให้สารเสพติดหมดสิ้นแล้วก็ตาม ยังคงพบว่าสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการซื้อขายแอมเฟตามีนได้ระดับมากถึงร้อยละ 10 ในขณะที่ระดับปานกลาง และระดับน้อยมีค่าใกล้เคียงกัน คือระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 47.0 ระดับน้อยคิดเป็นร้อยละ 43.0 ดังนั้นการปราบปรามจึงยังคงจะต้องดำเนินการต่อไป ส่วนด้านครอบครัวจะเห็นว่ามีผลต่อเยาวชนมากในการเป็นแบบอย่าง ดังนั้นนอกจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจะต้องให้ความรู้ ของโทษการเสพยาเสพติดแล้ว คงต้องมีการเร่งให้บำบัดครอบครัวที่มีการเสพยาแอมเฟตามีนมากกว่า 1 คนขึ้นไป และให้ความรู้เกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดขึ้นกับบุคคลในครอบครัวด้วย

4. ควรมีการปรับปรุงโปรแกรมการบำบัดรักษา โดยเฉพาะการหักห้ามใจในกลุ่มเสี่ยงที่จะกลับไปเสพยาโดยเฉพาะบุคคลที่ต้องกลับไปคบเพื่อน หรืออาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีการเสพยาแอมเฟตามีนเดิม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ในการวิจัยครั้งนี้ ดังนั้นจากการศึกษาได้นำมาเป็นข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

1. ควรมีการติดตามศึกษาเปรียบเทียบในกลุ่มผู้ติดสารเสพติดที่ได้รับการเตรียมจำหน่ายในระยะเวลาที่แตกต่างกัน
2. ควรมีการศึกษาวิจัยในเชิงลึกและปัจจัยด้านต่างๆที่มีผลต่อการกลับมาเสพยาในกลุ่มผู้ติดสารเสพติดอื่นๆ